

ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ὀχυρώσας τὴν Θετταλίαν, ἐστρατοπέδευσεν αὐτῆ. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ, μὲν ὅλον ὅτι ὀλίγον ὄφελος ἴδον ἀπὸ τὴν συμμαχίαν μετὰ τῆς Ρώμης καὶ δις ἐνικήθησαν ὑπὸ τῆ Φιλίππου, δὲν ἐμικροθύμησαν, ἀλλ' ἐπέμενον θαυμασίως εἰς τὸν πόλεμον. Αἱ γειννιῶσαι ἐπαρχίαι φθονῶσαι τὴν εὐροῦσαν τύχην τῆ Φιλίππου ἐμεσίτευον ὑπὲρ εἰρήνης (1), εἰς ἣν καὶ ἐκεῖνος ἔκλινε προθύμως. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ εἰρήνη ἔμελλε νὰ τελειωθῆ, οἱ Ρωμαῖοι, εἰς τὴς ὁποῖας ἐσύμφερε καθ' ὑπερβολὴν ὁ πολυχρόνιος πόλεμος, ἐπέμφσαν ναυτικὴν βοήθειαν εἰς τὴς Αἰτωλὰς, οἱ ὅποιοι ἐλπίζοντες ν' ἀπολαύσωσι καὶ ἕτερον σύμμαχον τὸν Ἀτταλον, τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου, ἀντίσαντο προπετῶς εἰς τὸν Φίλιππον, προβάλλοντες αὐτῷ συνθήκας εἰρήνης ἐδέκτοτε ἀποδεκτάς.

Τῆτο τὸ πολίτευμα τῶν Αἰτωλῶν ἔδωκεν εἰς τὴς συμμάχους τῆ Φιλίππου Ἑλληνας καλὴν περὶ αὐτῆ ὑπόληψιν τῆς μετριότητός τε καὶ τῶν φιλησύχων σκοπῶν τε, καὶ ἐπηύξησε τὴν ὀργὴν αὐτῶν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν. Ὁ Φίλιππος εὐθὺς εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ σερεώσῃ ταύτην τὴν διάθεσιν τῶν Ἑλλήνων, ὁ ὅποτος ἐν τῷ παρεδρεύειν εἰς τὰ Νέμεα ἀκύσας, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ἀπέβησαν καὶ κατέτρεχον τὴν χώραν ἀπὸ Κορίνθου ἕως Σικυῶνος, ἐστράτευσε παρευθὺς καὶ ἀπεδίωξε τὸν ἐχθρὸν, καὶ πρὶν ἢ παύσωσιν οἱ ἀγῶνες, ἐπέσρεψεν εἰς τὸ Ἄργος. Αὕτη ἡ ταχεῖα καὶ λαμπρὰ ἀνδραγαθία προξένησεν αὐτῷ τὸν ἔπαινον ὅλων τῶν ἐν τῇ ἐορτῇ παρευρισκόμενων Ἑλλήνων. Τέλος δὲ, μετὰ πολ-

(1) Οἱ πρώτιστοι μεσίται ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Ρόδιοι, οἱ Χῆοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

λῆς ἄλλης ἀνδρείας ἢ ἀτυχεῖς ἀγῶνας (1) κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν διὰ τὰς συμβάσας ἐμφυλίας ταραχὰς ἢ ἐπιδρομὰς τῶν γειτνιῶντων ἐχθρῶν.

Αἱ Ἀχαϊκαὶ ἐπαρχίαι, αἱ ὁποῖαι ὑπερέβησαν τῆς βοηθείας τῆ δυνατῆ βασιλείῳ τῆς Μακεδονίας, δὲν ἔπαυσαν τῆς πολεμικῆς ἀγῶνας ἔχουσαι στρατηγὸν τὸν Φοιλοπόιμενα, ὅστις φιλελεύθερος ὢν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἔπεισε πολλὰς τῶν Ἀρκάδων νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν συμμάχων τῆς Ἀχαιίας. Οὗτος, ἀποθανόντος τῆ Ἀράτῃ, ἀπὸ τῆ ὁποῖα, ὅσῳ πλεον προεῖχε κατὰ τὴν πολεμικὴν, τόσῳ μᾶλλον ἀπελείπετο κατὰ τὴν πολιτικὴν, γενόμενος στρατηγὸς τῆς Ἀχαιίας, ἐταλάνιζε τὴν ταπεινὴν ἐξ αἰτίας τῆ ξένης ζυγῆ κατάστασιν τῶν συμπατριωτῶν, ἢ συνέλαβε τὴν εὐγενῆ εἰδέαν τῆ νὰ τῆς ἐλευθερώσῃ. Διὸ, ὡς στρατηγὸς, ἐγγυμνάζων αὐτῆς εἰς τὰ πολεμικὰ συνείσισε τὰ σώματα πρὸς τῆς πόνους ἢ μόχθους, ἢ ἔδωκεν αὐτοῖς βαρυτέραν πανοπλίαν ἢ δυνατώτερα ὅπλα. Τὸ ἐκ ταύτης τῆς πολεμικῆς ἐγγυμνάσεως καλὸν ἀποτέλεσμα ἐφάνη μετ' ὀλίγον, ὅτε τὰ στρατεύματα τῆς Αἰτωλίας ἢ Ἡλίδος ὤρμησαν εἰς αὐτῆς, ἀποδημῆντος τῆ Φιλίππου, ἢ ἐνικήθησαν (πρὸς τῆ Μεσσήνη).

Ἐν τῆτοις, οἱ Ρωμαῖοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῆ Ἀτάλλῃ ἐστράτευσαν εἰς τὴν Εὐβοίαν, νῆσον τινα ὑπερβαίνουσαν ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν εὐφορίαν, ἔκτασιν τῆς γῆς ἢ ἐπιτη-

(1) Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ἐκδιώξῃ τῆς Αἰτωλίας ἀπὸ τὴν Ἡλίαν, ἀλλ' ἐνικήθη ὑπὸ τῆς πολυπληθείας τῶν ἐχθρῶν, ἢ ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ἐκυρίευσσε μόνου φρερίον τι δυνατὸν, ὅπε εὔρειν 20,000 δρέμματα ἢ 4000 αἰχμαλώτους.

δείαν θέσιν (1). Ο Φίλιππος ἀκοίμητον ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, διέταξεν, ὡς ἐνόμιζε, κάλλιστα τὰ πράγματα τῆς βασιλείας, καὶ ἔλθων εἰς Δημητριάδα τῆς Θετταλίας, συνήθροισε μεγάλην δύναμιν, καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνδρείως καὶ εὐτυχῶς. Ἀφ' ἧ δὲ ὁ πόλεμος διήρκεσεν ἕξ χρόνους, ἰσορροπία μενέσης τῆς τύχης ἐκατέρωθεν, συνέβη αἰφνίδια μεταβολή, ἡ ὁποία ἀφῆκε τὸν Φίλιππον κύριον τῆς Ἑλλάδος. Ο Ἄτταλος ἀκέων, ὅτι ὁ Περσίας τῆς Βιθυνίας ἠτοιμάζετο νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν ἐπικράτειάν τε, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτῷ· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι βαρυνόμενοι πόλεμον πολυχρόνιον καὶ ἀμφίβολον, ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν εἰς τὰ ἴδια· ὁ δὲ Μαχανίδας, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, θέλων νὰ ὑποτάξῃ ὅλην τὴν Πελοπόννησον, καὶ στρατεύσας, ἀποδημῶντος τῷ Φιλίππῳ, πρὸς τὴν Μαντίνειαν, π.χ. 202. πύλιν τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ὑπεράσπισιν, ἐνίκηθῃ ὑπὸ τῷ Φίλοποίμενος, τῷ τότε στρατηγῷ τῆς Ἀχαιῆς (2). Αὗται αἱ δυσυχίαι τῶν Αἰτωλῶν ἠνάγκασαν αὐτὸς νὰ κάμωσιν εἰρήνην μετὰ τῷ Φιλίππῳ, ὁ ὁποῖος ἀπατώμενος ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῷ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (3).

(1) Στράβ. βιβλ. Ι'. σελ. 306.

(2) Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Μαχανίδῳ ἐβασίλευσεν ὁ Νάβις, τύραννος ὠμότατος.

(3) Μετὰ τὸν θάνατον Πτολεμαίου τῷ Φιλοπάτορος, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὁ Φίλιππος καὶ Ἀντίοχος, βασιλεὺς τῆς Συρίας, συνεφώνησαν νὰ διαμερίσωσιν ἀναμεταξύ των τὴν Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ ἄλυσις ἐφαίνετο εὐκατόρθετος. Κατὰ ταύτην τὴν συμφωνίαν ἔσπευσεν ὁ

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ πολιτικὴ ἀπῆται
 νὰ μὴ ἔχῃσι ποτὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐχθρὸς περισ-
 σοτέρως παρὰ ἓνα, ἔχοντες πόλεμον μετὰ τῆς Καρ-
 χηδόνος, τότε μὲν ἔσερξαν ἔς αὐτοὶ εἰς τὴν εἰρήνην
 μετὰ τῆ βασιλείως τῆς Μακεδονίας, ἤδη δὲ, λήξαν-
 τος τῆ πολέμου, ἐζήτην πρόφασιν τῆ νὰ λύσῃσι τὴν εἰ-
 ρήνην μετ' ἐκείνης τῆ βασιλείως, τῆ ὁποῖα ἡ εὐροῦσα
 τύχη ἐξηρέθισε τὸν φόνον ἐπὶ τῆ αἰξανέση δυνάμει
 τῆ. Διὸ, ὅτε ὁ Ἄτταλος, οἱ Ῥόδιοι (1), οἱ Ἀθηναῖοι (2)
 ἔς οἱ Αἰγύπτιοι πέμποντες πρέσβεις κατηγόρην ἐκεῖ-
 νον ἐνώπιον τῆς συγκλήτε τῶν Ῥωμαίων, ἔτοι ἀπε-
 φάσισαν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ ταύτης τῆς ἀρμοδίας εὐκαι-
 ρίας, ἔς πρῶτον μὲν ἐκήρυξαν ἑαυτὲς ἐπιτρόπους ἔς
 προσάτας τῆ νέε βασιλείως τῆς Αἰγύπτου, ἔπειτα δὲ

Φίλιππος νὰ κυριεύσῃ τῆς πρὸς τὰ ἀρκτῶα τῆς Μακε-
 δονίας τόπες τῆς Αἰγύπτου, ἔς κυριεύσας τὰ φρέρια τῆς
 Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπέρασε τὸν Ἑλλήσποντον, ἔς ἐπο-
 λιόρησε τὴν Ἄβυδον, τὴν κλεῖν τῆς Ἀσίας (Πολυβ.
 excerpt. 18. 20, 21. Λιβ. λα'. 14 ἔς 16.).

(1) Ὁ Ἄτταλος ἔς οἱ Ῥόδιοι κατηγόρην τὸν Φί-
 λιππον, ὅτι παρὰ τῆς συνθήκας ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐ-
 τῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμπεριελαμβάνοντο ἔς αὐτοὶ εἰς τὴν εἰρήνην.

(2) Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκήρυχθησαν σύμμαχοι τῶν Ῥω-
 μαίων, ἔς ὅμως ὁ Φίλιππος ἐβοήθησε τῆς Ἀκαρνᾶνας, οἱ
 ὁποῖοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ἡ δὲ αἰτία τῆς ἐχ-
 θρας τῶν Ἀκαρνᾶνων ἦτον αὕτη. Δύο νέοι Ἀκαρνᾶνες
 ἐμβάντες ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἐλευσινίων μυσηρίων μετὰ τῶν
 μυσημένων εἰς τὸν ναὸν τῆς θεῆς, δίχα νὰ ἐξεύρωσιν, ὅτι
 ἦτον ἀπηγορευμένου, ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τὴν διάλεκτον
 καὶ τινὰς γελοιώδεις ἐρωτήσεις, ἔς ἐσφάγησαν παρευδύς.
 Ἐκ τέτε δικαίως ὀργισθέντες οἱ Ἀκαρνᾶνες, ἔλαβον βοή-
 θειαν παρὰ τῆ Φιλίππε καὶ κατέτρεχον τὴν Ἀττικὴν
 (Λιβ. λα'. 14).

ἔσειλαν τὸν Μάρκον Αἰμίλιον Λέπιδον πρὸς τὸν Φίλιππον, προσάξαντες νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτὸν τὰς σκοπὰς τῆς Ρωμαϊκῆς συγκλήτου. Ὁ πρέσβυς ἀπάντησε τὸν βασιλέα πλησίον τῆς Ἀβύδου, ἔχοντα εὐάγευμα πεφυσιωμένον διὰ τὰς νύκτας, καὶ ἐν ἀκμῇ τῆ νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἀβυδὸν, τὴν ὁποῖαν ἐπολιόρκει. Ὁ Φίλιππος ἐφάνετο αἰσθανόμενος τὴν ἐαυτῆ δύναμιν· ἀλλ' ὅμως ὁ Ρωμαῖος ἐδόλως ταραχθεὶς εἰς τὸ πολίτευμα τῆ Μακεδόνος, ἐπρόσβαζεν αὐτὸν σοβαρῶς καὶ σεμνοπρεπῶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπικράτειαν τῆ βασιλείως τῆς Αἰγύπτου ἄθικτον, νὰ μὴ πολεμῇ Ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς Ρωμαίους τὴν ἔρευναν τῶν διαφορῶν αὐτῆ τε, τῆ Ἀττάλου καὶ τῶν Ροδίων. «Ὁ Ἀττάλος καὶ οἱ Ρόδιοι, εἶπεν ὠργισμένος ὁ βασιλεὺς, ἐκίνησαν πρῶτοι τὸν πόλεμον». Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι; εἶπεν ὁ Αἰμίλιος, καὶ οἱ Χιοι; καὶ οἱ δυσυχεῖς Ἀβυδῶνιοι; «Ἡ ἀλαζονικὴ ἀπειρία τῆς νεότητος, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὠραῖον ἠθὸς σου ἴσως, καὶ πρὸ πάντων τὸ Ρωμαϊκὸν ὄνομα, σοὶ ἐμπνέουσι ταύτην τὴν ἀλαζονικὴν αὐθάδειαν. Ἐγὼ μὲν μάλιστ' ἀξιῶ τὰς Ρωμαίους νὰ μὴ παραβαίνωσι τὰς συνθήκας, μηδὲ νὰ πολεμῶσιν ἡμᾶς· εἰ δὲ μὴ τῆτο ποιῶσιν, εὐέλπις εἶμι, ὅτι θεῶ συνάρσει θέλω καταστήσει τὸ Μακεδονικὸν ὄνομα τόσον τρομερὸν, ὅσον τὸ Ρωμαϊκόν (1). Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆ Αἰμιλίου συνέβη καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Ἀβύδου, τῆς ὁποίας οἱ ἐγκάτοικοι μὴ θέλοντες νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν Φίλιππον, ἔσφαζον ἀλλήλους διὰ τριῶν ἡμερῶν,

(1) Διβ. ἐπιτομ. βιβλ. ΔΑ'. 18. Πολύβ. τόμ. γ'. σελ. 625—637.

εἰς τρόπον ὡσε, πλὴν τῶν αἰχμαλώτων, ἔδὲ εἰς ἀπὸ τέτε τῆ δυσυχῆς ἔ εὐλαβῆς ἔθνης ἐπέζησε.

Ὁ Φίλιππος ἐγένετο ἤδη, ὡς ἄλλοι φίλαρχι βασιλεῖς, ἐχθρὸς τῶν περισσοτέρων πλησιοχώρων γενῶν. Τὴναντίον δὲ ἡ Ρώμη εἰρίσκετο εἰς κατάστασιν ἀρμόδιωτέραν εἰς τῆς φιλοτίμης σκοπῆς τῆς παρὰ κείνην, τὴν ὅποιαν βλέπομεν ἐν ἀρχῇ τῆ δευτέρου Μακεδονικῆ πολέμου· διότι ἡ Καρχηδῶν ὑπετάγη, ἡ δὲ Ἰταλία ἔπαυσε σασιάζουσα, ἔ ἡ Σικελία, ἡ ὅποια τότε ὑπῆρχε τὸ καύχημα τῆ δυτικῆ κόσμου διὰ τὴν εὐφορίαν ἔ εὐπορίαν, προσετέθη ὁμῆ μετὰ πολλῶν πλησιοχώρων νήσων εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἐκείνης, τὰ δὲ ἔθνη, ὅσα ἔμειναν ἔτι ἀκαταδάμαστα, ἤκβον μὲ τρόμον τὴν φήμην ἐνὸς ἔθνης, τὸ ὅποιον ἔτε ἀπὸ τὸν Ἀννίβαν ἐνικήθη.

Τρεῖς χρόνους σχεδὸν μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην μετὰ τῆ Φιλίππου, ἐπεμψαν οἱ Ρωμαῖοι σὺλον ἔ στρατηγὸν τὸν ὕπατον Σελπίκιον πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων, αἱ ὅποια ἐπολιορκῆντο τότε ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ὁ Φίλιππος ὠργίσθη κατὰ τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὅποιος ἐθεώρει ὡς αἰτίος τῆ πολέμου, ἔ ἐμνησικακεῖ κατ' αὐτῶν, ἔ μάλισα, ὅτε ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς σείλας ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Χαλκίδα, ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἔ κατέσρεψεν. Ὁ Φίλιππος, ὅσος ἔτυχε τότε διατρέψων ἐν Δημητριάδι τῆς Θετταλίας, μαθὼν τὰ γινόμενα ἐν Χαλκίδι, ἐκινήθη παρευθὺς πρὸς τὴν Ἀττικὴν περιπατῶν νύκτα ἔ ἡμέραν, ἐπὶ σκοπῶ τῆ νὰ κυριεῖση τὰς Ἀθήνας ἔ νὰ πράξη αὐτῆ ὡς οἱ Ρωμαῖοι ἔπραξαν εἰς τὴν Χαλκίδα· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔμαθον τὸν σκοπὸν του ἀπὸ τῆς ὀνομαζομένης ἡμεροδρομῆς, τῆς ὅποιος οἱ Ἕλλη-

νές μετεχειρίζοντο ὡς ταχυδρόμους (1), πρῶτον μὲν κατὰ
 ἔτρεχε τὴν Ἀττικὴν ἀφανίζων ὅλα τὰ ἀγάλματα
 καὶ ἡρωϊκὰ μνημεῖα, ἔπειτα δὲ μὴ δυναθεὶς νὰ κυ-
 ρεύσῃ τὴν Ἐλευσίνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἐληλάτησεν
 ἐπ' ὀλίγον τὴν Πελοπόννησον, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας
 εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἠφάνιζε πάντα καὶ αὐτὰς τὰς ναῦς,
 τὰς ὁποῖας ἄχρι τῆδε ἀφήκεν ἀβλαβεῖς, κολοβόνων
 καὶ ἀφανίζων πᾶν ἔργον τεχνητὸν τοιετοτρόπως, ὥστε
 κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ῥωμαῖον Πολύβιον (βιβλ. λα'.
 κεφ. 24. 26) μόλις ἔμεινεν ἵχνος συμμετρίας ἢ ὡ-
 ραϊότητος.

Ἐπὶ τῆ παρόντος ἐμποροῦμεν νὰ σημειώσωμεν
 τὴν διαφορὰν τῆ πνεύματος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν
 χρόνων Φιλίππου, τῆ πατρὸς τῆ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπὶ
 τῶν χρόνων Φιλίππου, τῆ νῦν βασιλέως τῆς Μακεδο-
 νίας. Οἱ Ἀθηναῖοι κατενοχλῆμενοι ἀπὸ τὰ ὅπλα τῆ ρη-
 θέντος βασιλέως, ἤδη κατέφυγον εἰς τὰ μόνα αὐτοῖς
 γνωστὰ ὅπλα, δηλαδὴ ὀνειδίζοντες τὰς ῥήτορας, καὶ
 γράφοντες ψηφίσματα πικρότατα, τὰ ὁποῖα ἐπρόσα-
 ζον ἕνα ἢ ἄλλο οὐκ ἔστιν ἐπικατάρματος εἰς
 τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων· νὰ κατακρημνισθῶσιν ὅ-
 σα ἀγάλματα ἠγέρθησαν χάριν αὐτῆ ἢ ἄλλῃ Μα-
 κεδονικῆ βασιλέως καὶ ν' ἀκυρωθῶσιν ὅσα ἐκυρώθη-
 σαν χάριν αὐτῶν· νὰ λογίζωνται οἱ τόποι, εἰς τὰς
 ὁποῖας χάριν τιμῆς αὐτῆ ἐνεγράφη ἢ ἐτέθητι, βδε-
 λυκτοὶ καὶ ἀκάθαρτοι· ὅσάκις οἱ δημόσιοι ἱερεῖς ἠ-
 χοντο ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Ἀθηναίων καὶ συμμάχων,
 ἢ ὅσάκις νὰ καταρῶνται καὶ ν' ἀναθεματίζωσι τὸν Φί-
 λιππον, τὰ τέκνα αὐτῆ καὶ τὴν βασιλείαν, τὰς ναῦς

(1) Πολυδεύκ. ὀνομαστικ. βιβλ. α'. κεφ. 2'.
 Τόμ. Β'. Υ

ῥητικὰς καὶ περὶκὰς δυνάμεις, καὶ ὅλον τὸ Μακεδονικὸν ῥήνομα καὶ ἔθνος. Ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἐψηφίσθησαν κατὰ τῶν Πεισιπρατιδῶν, τὰ αὐτὰ νὰ κρατῶσι καὶ κατὰ τῆ Φιλίππε· ὅσις δὲ προβάλοι μείωσιν καὶ ὑφῆσιν τῶν ἐπὶ τῆ παρόντος ψηφισθέντων, νὰ κρίνεται προδότης τῆς πατρίδος καὶ νὰ θανατώνεται". Αἱ πρὸς τὴς συμμάχους κολακείαι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ἔχι ὀλιγώτεραι παρὰ τὰς ἀφενεὶς αὐτῶν ἀρὰς ἐναντίον τῆ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὁ Ἄτταλος (1) ἔλαβον πρὸ πάντων τὴς χαμερπεσάτης ἐπαίνους, καὶ δημόσιοι λιτανεῖαι ὅλων τῶν ἱερέων καὶ ἱερείων ἀπῆντων αὐτὴς ἐμβαίνοντας εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἐν ἑορτῇ τῶν ἑφεσίων θεῶν. Πᾶς τις Ῥόδιος τὸ γένος ἐψηφίσθη πολίτης τῶν Ἀθηναίων, καὶ μία τῶν φυλῶν ἐπωνομάσθη ἀπὸ τῆ Ἀττάλου Ἀττάλις (2). Τοιαύτην ἀναφορὰν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ἡ χαμερπὴς ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἐλλείψουσα ἐλευθερία!

Ὁ δὲ Φίλιππος ἶδεν εὐθύς, ὅτι ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔμελλε νὰ φοβῆται πρᾶγματι τρομερώτερον παρὰ τὸν ἐκ λόγων συνισάμενον πόλεμον τῶν ἐτιδανῶν Ἀθηναίων. Αὐτὸς ἀκέσας, ὅτι εἰς τὸ Ἄργος ἐσκέπτοντο αἱ Ἀχαϊκαὶ ἐπαρχίαι περὶ τῆς τυραννίας τῆ Νάβιδος, τυράννου τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐληλάτει τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ἀργείων, ἦλθεν αὐτῷ καὶ ὑπέχετο νὰ καταδαμάσῃ τὸν τύραννον ἐπὶ συμφωνίᾳ τῆ νὰ φυλάττωσιν οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτῶν στρατιῶται μερικὰς αὐτῷ πόλεις· ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ

(1) Ὁ Ἄτταλος καὶ οἱ Ῥόδιοι ἐβοήθησαν τὴς Ῥωμαίους κατὰ τῆ Φιλίππε.

(2) Δίβ. λᾱ. 44. Πολύβ. πρεσβ. γ'. σελ. 1092.

ἐννοήσαντες τὰς ἐπιβέβησεν σκοπέστε, ἀπέρριψαν τὸ προβλήμα, καὶ ὁ Φίλιππος ἰδὼν μεματαιωμένας τὰς ἐλπίδας τε, ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ κατασρέψας ὅλην τὴν χώραν, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ὁ δὲ Σελπίκιος, ὁ Ῥωμαῖος στρατηγός, ὅσιν ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὰς ὄχθας τῆς ποταμῆς Ἀψυ εἰσρέοντος εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον μεταξὺ Ἀπολλωνίας καὶ Δυρράχου, σείλας στρατιώτας καὶ στρατηγὸν τὸν Ἀπέσιον, ἐλεηλάτησε τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκυρίευσεν πολλὰς πόλεις. Οἱ Ἰλλυριοὶ, Δαρδάνιοι καὶ Ἀθαμᾶνες ὀρώντες τὴν εὐτυχίαν τῶν Ῥωμαίων, ἐκηρύχθησαν ἐχθροὶ τῷ Φιλίππῳ. Τότε ὁ Ῥωμαῖος ὑπατος ἐγκαρδιώθει, τὰς μὲν Ῥοδίους παρεκίνει νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν, τὰς δὲ Αἰτωλὰς νὰ μείνωσι πιστοὶ (1), καὶ ἐμβὰς εἰς τὴν χώραν τῶν Δασσαρητίων, διῆς ἐδύνατο νὰ ἐμβῆ εὐκόλως εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκυρίευσεν ὅλας τὰς πόλεις καίων καὶ διαρκάζων. Ὁ Φίλιππος βλέπων τὸν κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας, ἔδραμεν ὅπως ἡ χρεῖα ἀπήτει προσέχων καὶ ἐμποδίζων τὴν πρόοδον τῶν ἐχθρῶν· ἀλλὰ τὸ ἀκόλυτον συμβεβηκὸς ἐ μόνον συνέσειλε τὴν ἐνέργειάν τε, ἀλλὰ καὶ κατελύπησε τὰς ὑπηκόους τε τοσούτον, ὥστε, καθὼς νομίζουσιν, προξένησε πολλὴν βλάβην εἰς αὐ-

(1) Ὁ Φίλιππος ἔστειλε πρέσβεις πρὸς τὰς Αἰτωλὰς καὶ παρεκίνει νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν Ῥωμαίων· ἀλλ' οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων ἐλθόντες εἰς τὴν σύνοδον κατηγοροῦν τὸν Φίλιππον τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἐκηρύττετο κατ' αὐτῶν παρευθὺς ὁ πόλεμος, εἰάν ὁ Δαμόκριτος, ὁ τότε στρατηγὸς τῆς Αἰτωλίας, δωροδοκῆται ὑπὸ τῷ Φιλίππῳ, δὲν ἀνέβαλλε τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν μέλλουσαν σύνοδον (Λίβ. λα. κεφ. 32).

τῆς κατὰ τῆς ἀκολούθου πολέμου. Ἐν τάγμα Μακεδόνων ἀπῆντησε μέρος τῆ ἰππικῆ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μάχης γενομένης, ἔπεσον 40 Μακεδόνες, καὶ 35 Ῥωμαῖοι. Ὁ Φίλιππος θέλων νὰ θάψῃ καίνας ἐντίμως κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων, μετεκόμισεν αὐτῆς εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐνταῦθα οἱ Μακεδόνες, οἱ ὅποιοι εἰς τῆς μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν πολέμους ἦσαν συνειθισμένοι νὰ βλέπωσιν ἑλαφρὰς πληγὰς μὲ τὰ τόξα καὶ ἀκόντια, βλέποντες πλατείας πληγὰς ἐξ αἰτίας τῆς Ῥωμαϊκῆς λόγχης, ἀποκεκομμένα μέλη, καὶ κεφαλὰς χωρισμένας παντάπασιν ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ἔντερα ἔξω τῶν κοιλιῶν ἐξ αἰτίας τῆ Ἰσπανικῆ ξίφους, ἐταράχθησαν καὶ ἔτρεμον, ὅταν ἀνέφερον κατὰ νῦν κατὰ τίνων ἔμελλον νὰ πολεμῶσιν, ὡσεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος ἐταράχθη σφόδρα, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς λέγουσιν, ἀπέφευγε πᾶσαν κρίσιμον μάχην (Πολύβ. λα΄. κεφ. 34.).

Δύο χρόνους ἔμεινεν ὁ Μακεδονικο-Ῥωμαϊκὸς πόλεμος ἐπὶ τῆς ὑπατείας τῆ Συλπικίε καὶ τῆ διαδόχου Οὐιλίε νωθρὸς καὶ ἰσορροπῆς, τὸ ὅποτον ἐχὶ ὀλίγην ἀτιμίαν πρὸξένησεν εἰς τῆς Ῥωμαίους στρατηγούς. Τέλος δὲ, διωρίθη στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ὁ νέος ὑπάτος Τίτος Κοϊντίος Φλαμίνιος, ἀνὴρ πολεμικὸς μὲν, καθὸ Ῥωμαῖος, ἐχὶ δὲ τόσον περίπυτος διὰ τὴν στρατηγικὴν σύνεσιν, ὅσον διὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων, ὁ ὅποιος πανῆργος ὢν καὶ δόλιος, δημοσίᾳ μὲν ἐκήρυττεν ἑαυτὸν θερμὸν ὑπέρμαχον τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, ἰδίᾳ δ' ἐτεχνάζετο τὴν ὑποδύλωσιν αὐτῶν. Οὗτος ὁ Ῥωμαῖος ὑπάτος παραλαβὼν τὴν στρατηγίαν ἀπὸ τῆ Οὐιλίε, ὅσις ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὴν Χαονίαν τῆς Ἠπείρου ἀντικρὺ τῆ ἐχθρῆ χωρὶς νῆ

τολμᾶ νὰ πολεμήσῃ, ὄχι μόνου ἐνίκησε τὸν Φίλιππον ἔξ τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ διὰ τῶν ὀρέων τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ ἔξ διαβαίνων διὰ τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας ἐπεσπάσατο ταύτας τὰς ἐπαρχίας πρὸς ἑαυτὸν μεταχειριζόμενος ἀντιβίας ἔξ δυναθείας πραότητα ἔξ πειθῶ.

Ὁ Φλαμίνιος μελετῶν πρὸ πάντων νὰ ἐπισπάσῃ πρὸς τὰς Ῥωμαίους τὴν εὐνοίαν τῶν Ἀχαιῶν, παρήγγειλεν εἰς τὸν ἀδελφόν τε Λέκιον, τὸν ναύαρχον (1), νὰ εἰλῆ εἰς τὴν Ἀχαιῖαν πρέσβεις ἐν ὀνόματι τῶν Ῥωμαίων, τῆ Ἀττάλη καὶ τῶν Ῥοδίων, διὰ νὰ προβάλλωσι συμμαχίαν μετὰ τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς δὲ νὰ πλεύσῃ εἰς τὰ Κεγχρειαῖς, ἕνα τῶν λιμένων τῆ Κορινθιακῆ κόλπου, ἔξ νὰ προσποιηθῆ, ὅτι ἐμελέτα νὰ πολιορκήσῃ τὴν Κόρινθον, τὴν ὁποίαν εἶχε τότε ὁ Φίλιππος. Οὗτος ὁ βασιλεὺς μαθὼν τὰ γινόμενα ἐταράχθη, ἔξ παρευθὺς ἔσειλε ἔξ αὐτὸς πρέσβεις εἰς τὴν Ἀχαιῖαν, οἱ ὅποιοι ἐμελλον νὰ λαλήσωσιν ὑπὲρ αὐτῆ. Τότε γενομένης συνόδου, πρῶτον μὲν ἐλάλησαν οἱ διάφοροι πρέσβεις, ἔπειτα δὲ ὄφειλον οἱ συνεδρεύοντες Ἀχαιοὶ νὰ εἰπωσι τὰ φρονήματά των· ἀλλὰ πάντας κατεῖχεν ἄκρα σιωπὴ, ἕως ἔξ ἀνασᾶς ὁ Ἀρίσταινος, ὁ τότε στρατηγὸς τῆς Ἀχαιῖας καὶ φίλος ἄκρος τῶν Ῥωμαίων, ἐλάλησεν εἰς διεξοδικὴν δημηγορίαν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων κατηγορῶν πικρότατα τὸν Μακεδονικὸν βασιλέα, τῆ ὑποίς τὰς

(1) Ὁ Λέκιος ἐνωθεὶς μετὰ τῶν σόλων τῆ Ἀττάλη ἔξ τῶν Ῥοδίων ἐπέξευσε εἰς τὴν Εὐβοίαν, ὅτε νικήσας τὸν ἐκεῖσε διοικητὴν Φιλοκλέα, ἐκυρίευσε τὴν Ἐρέτριαν ἔξ Κάρυσον, δύο πόλεις ἀξιολόγους.

παρανομίας, είτε ἀληθινὰς είτε ψευδεῖς, ἐδιηγείτο πρὸς ἓν.

Αὕτη ἡ δημιγορία ἐκίνησε μεγάλην ταραχὴν καὶ κλονισμὸν ἐν τῇ συνόδῳ, ὅτε ἄλλοι μὲν ἐδοκίμαζον, ἄλλοι δὲ ἀπεδοκίμαζον τὰς λόγους τῆς εἰρηγορίας· καὶ αὐταὶ αἱ ψήφοι τῶν δέκα δημιουργῶν ἦσαν ἰσόρροποι. Δύο ἡμέραι παρήλθον ἐν λογοτριβαῖς καὶ λογομαχίαις· τῇ δὲ τρίτῃ, καθ' ἣν ἔμελλε κατὰ τὸν νόμον γὰρ περὶ τῆς ἡλικίας, βλέπων ὁ Ρίσασος ὁ ἐκ Πελλήνης, φίλος τῶν Ρωμαίων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέμνων, ὁ ὢν εἷς ἐκ τῶν δέκα δημιουργῶν, ἐβοήθει ἀματρίεπτος τῶν Μακεδόνων τὴν μερίδα, ὤμοσε παρήσσια, ὅτι θέλει τὸν φονεῦσαι ἰδιοχείρως, εἰὰν αὐτὸς δὲν παίσει τὴν ἰχυρογνωμίαν τε, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ πατρίς ἔμελλεν ἐξ ἀνάγκης ν' ἀφανισθῆ. Οἱ Μέμνων φοβηθεῖς μετέβαλε τὴν γνώμην τε, καὶ ἔτις ἡ πλειοψηφία τῶν ψήφων ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων ὑπερενίκησεν. Ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι οἱ πρέσβεις τῆς Μεγαλοπόλεως, Δύμης καὶ τῆς Ἀργεῖας προνοῶντες τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου ἀνεχώρησαν, μὴ θέλοντες διὰ τῆς παρουσίας γὰρ ἐπικυρώσασθαι τὴν αὐτὴν ἀτιμὸν ἀπόφασιν κατὰ τῆς Φιλίππου, ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρὸς αὐτὸς εὐεργέτης. Οὐ πολλῶν ὕστερον μετὰ ταύτην τὴν ἀπόφασιν, οἱ Ρωμαῖοι ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου ἐπὶ διαφόραις προφάσεσιν, οἱ δὲ Μακεδόνες ἐκυρίευσαν καὶ τὸ Ἀργεῖον διὰ προδοσίας τινῶν πολιτῶν. Ταυτατρόπως ὁ Φίλιππος εἶχε δύο πόλεις, τὰς ἀξιολογωτάτας τῆς Πελοποννήσου, τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἀργεῖον.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Φίλιππος εὐρισκόμενος μακρὰν ἀπὸ τούτων τῶν δύο πόλεων, καὶ προβλέπων ἐγγύς τὸ τέλος τῆς βασιλείας τῶν Μακεδόνων, ἔσειλε διὰ συγ-

κατανεύσεως τῆ Φλαμινίνε πρέσβεις εἰς τὴν Ρώμην προβάλλων ἐνώπιον τῆς συγκλήτε συνθήκας εἰρήνης. Ἄλλ' ἡ βεβλή τῶν Ρωμαίων ἐρωτήσασα τὰς πρέσβεις, ἂν ἦσαν πληρεξέσιοι νὰ παραδώσωσι τὴν Δημητριάδα, Χαλκίδα καὶ Κόρινθον, καὶ ἀκέσασα, ὅτι δὲν ἐδιδάχθησαν περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως διόλου, αὐτὰς μὲν ἐκέλευσε νὰ φύγωσι, τὸν δὲ Φλαμινίον κατέστησε κύριον τῆ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, ὁ ὅποτος ἤδη δὲν ἤθελε νὰ σέρξη εἰς κἀνὲν πρόβλημα τῆ Φιλίππου, πλὴν εἰάν ἕτος συγκατανεύσῃ ν' ἀφήσῃ πανοτιῶν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐλεύθερον, καὶ νὰ μὴ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς Μακεδονίας.

Τότε ὁ δυσυχὴς βασιλεὺς βλέπων, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἔεργον εἰς κἀνένα συμβιβασμὸν εὐλογοφανῆ καὶ δίκαιον, ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ ὅλαις δυνάμεσι. Διὸ παραδὲς τὸ Ἄργος εἰς τὸν Νάβιν (1), τὸν τύραννον τῆς Σπάρτης, συνήθροισε μεγάλην δύναμιν, καὶ πολεμήσας μετὰ τῆ Φλαμινίνε περὶ τὴν Σκότυσσαν ἢ τὰς κυνὸς κεφαλὰς τῆς Θετταλίας ἐνικήθη κατὰ κράτος, καὶ πρῶτον μὲν ἐζήτησεν ἀνακωχὴν ὀπλων, εἶτα δὲ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ εἰρήνην ἀτιμωτάτην, ἡ ὅποια ἐκυρώθη καὶ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς συγκλήτε καὶ διελάμβανεν ἕτως· “οἱ μὲν ἄλλοι
 „Ἕλληνας πάντες, οἷτε κατὰ τὴν Ἀσίαν καὶ κατὰ
 „τὴν Εὐρώπην, νὰ ὑπάρχωσιν ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι·
 „μοι· τὰς δὲ ἐν τῇ ἐπικρατεῖα ὄντας τῆ Φιλίππου νὰ
 „παραδώσῃ ὁ Φίλιππος εἰς τὰς Ρωμαίους πρὸ τῆς τῶν

(1) Ὁ Φίλιππος παρέδωκε τὸ Ἄργος εἰς τὸν Νάβιν ἐπὶ συμφωνίᾳ τῆ νὰ τὸ ἀποδώσῃ, ὅτε πάλιν εἰρηνεύσῃ ἡ Μακεδονία, ἀλλ' ὁ τύραννος ἅμα παραλαβὼν αὐτὸ, ἠνώσθη μετὰ τῆ Φλαμινίνε καὶ ἔγινε σύμμαχος τῶν Ρωμαίων.

„Γωμίων πανηγύρεως, τὰς δὲ λοιπὰς πόλεις, εἴτε
 „ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ἐν Ἀσίᾳ, ἢ ἀφήσῃ ἐλευθέρας ἔ-
 „αφρηήτας· τὲς δὲ αἰχμαλώτους ἔ τὲς αὐτομόλους
 „ὄλως νὰ παραδώσῃ εἰς τὲς Ῥωμαίους, ὁμοίως δὲ ἔ
 „τὰς καταφράκτες ναῦς, πλὴν πέντε σκαφῶν ἔ τῆς
 „ἐκκαϊδεκῆρας, νὰ δώσῃ δὲ ἔ χίλια τάλαντα, τέ-
 „των τὰ μὲν ἡμίση παραυτίκα, τὰ δὲ ἡμίση κατὰ
 „φόρος ἐν ἔτεσι δέκα· ἔ πρὸς ἀσφάλειαν νὰ δώσῃ
 „ὁμίρους, ἔ ἐν αὐτοῖς τὰν Δημήτριον. Αὕτη ἡ εἰρή-
 „νη ἐγένετο 197 χρόνους πρὶν Χριστοῦ γεννήσεως (1).

Μετὰ δὲ τὴν εἰρήνην κηρύξας ὁ Φλαμίνιος εἰς
 τὴν ἑορτὴν τῶν Γωμίων ἔ Νεμεῶν ἐλευθέρας ὄλας
 τὰς Ἑλληνίδας πόλεις, ἔ γράψας πολλὰ ψηφίσματα
 χάριν πολλῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν συμμάχων τοῖς
 Ῥωμαίοις, ἔ ἐκδιώξας ἀπὸ τῆ Ἄργεος Νάβιον (2)

- (1) Μόνοι οἱ Αἰτωλοὶ ἐδυσχέρανον ἔ ἠγανάκτεον, ὅτι
 ὁ Φλαμίνιος ἔκαμεν εἰρήνην παρὰ τὴν θέλησίν των, καὶ
 δὲν μετεχειρίσθη αὐτὲς, ὡς ἐνόμιζον, ὡς ἐλεύθερον ἔθνος
 ἔ καθὼς ἔρμοζεν εἰς πιστὸν ἔ ἀνδρείου σύμμαχον. Διὰ
 τὲς γογγυσμὲς τῶν Αἰτωλῶν ἠναγκάσθη ὁ ἀνθύπατος ἢ
 ἀπαλλάξῃ τὰς Ῥωμαϊκὰς φρερὰς ἀπὸ τὴν Δημητριάδα,
 Χαλκίδα ἔ Κόρινθον (Πολύβ. πρεσβ. 5. Αἰβ. ΛΓ. 30.).

(2) Ὁ Φλαμίνιος νομίζων ἐπικίνδυνον τὴν μεγάλην
 δύναμιν ἐνὸς τυράννου, εἰς τῆ ὁποίῃ τὴν συμμαχίαν δὲν
 ἠμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῆ, ἔ ὁ ὁποῖος εἶχε, πλὴν τῆς Σπάρ-
 τῆς ἔ τῆ Ἄργεος, πολλὰς λιμένας ἔ τὸ Γύδιον, δυνα-
 τὴν πόλιν πρὸς τὸ Κρητικὸν πέλαγος, ἄμα δὲ ἔ θέλων
 νὰ φανῆ εὐάρετος εἰς τὲς Ἀχαιὲς, τὲς ζηλοτύπως τῆς
 Σπάρτης, κατέπεισεν ἐν τῷ κατὰ τὴν Κόρινθον συνεδρίῳ
 τῶν συμμαχίδων πόλεων νὰ τὸν βοηθήσωσιν εἰς ἀπαδίωξιν τῆ
 Νάβιδος ἐκ τῆ Ἄργεος. Τότε δὲ γενομένῃ, ὅτι ἦτον ἐν
 ἀκμῇ νὰ παραδοθῆ ἔ ἡ Σπάρτη, ὁ δόλιος ἔ πολιτικὸς Ῥω-
 μαῖος Φλαμίνιος ἔκαμεν εἰρήνην μετὰ τῆ τυράννου, πρὸς

τὸν τύραννον τῆς Σπάρτης, καὶ ἀποδὸς τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι αἰχμαλώτους Ῥωμαίους (1), ἐπέσρεψεν εἰς Ῥώμην, προσπαλλάξας πρὸς μεγάλην εὐχαρίσῃσιν ὅλης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ὑπόχρεσιν ἅλας τὰς Ῥωμαϊκὰς φρενὰς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς Ἀντιόχου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕως τῆς ἀναγωγῆς τῶν Ἀχαιῶν στρατηγῶν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, γνωστὸς παρὰ πᾶσι διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς αὐλῆς, διὰ τὰς πολλὰς θησαυροὺς καὶ τὰ πολυάριθμα στρατεύματα, καὶ διὰ τὴν πολεμικὴν καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἤλθε θεωρίας χάριν εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἑλλησπόντου, τὰ ποτὲ ὑποκείμενα εἰς τὸν βασιλέα τῆς Συρίας, διέβη δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Θράκην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐσφετερίζετο, καὶ ἐμελέτα ν' ἀνακτίσῃ καὶ τὴν Λυσιμάχειαν καὶ νὰ τὴν ἀναδείξῃ καθέδραν τῆς διοικήσεως τῆς ποτὲ ἐπικρατείας τοῦ Λυσιμάχου. Οἱ Ῥωμαῖοι φθονῶντες εἰς τὰ ζητούμενα ἐνὸς βασιλέως δυνατοῦ καὶ πολιτικῆ περὶ τόπων, τὰς ὁποῖας αὐτοὶ ἐθεώρουσαν ὡς ἰδίους, δις ἐμή-

τὸν ὁποῖον ἄλλοτε, ὅτε ἐσύμφερε μάλιστα εἰς τὰς σκοπέσθαι, εἶπεν ὑπερηφάνως τῆτο· ἡ Ῥώμη δὲν ἐμπαρεῖ καὶ κάμη συμβιβασμὸν μετ' ἐτύραννον.

(1) Οὗτοι οἱ αἰχμαλώτοι ἐλήφθησαν ἐν τῷ Ἀντιβιακῷ πολέμῳ καὶ ἐπωλήθησαν εἰς τὰς Ἑλληνας ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων (Λιβ. 44. 50. 19. 375. κτ.).